

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/42/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5617010409
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Kyselová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:5617010409.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Kyselovej a sudcov JUDr. Marcely Malatkej a Mgr. Miroslava Mazúcha, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 11. decembra 2019 odvolanie obžalovaného P. M. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/96/2017 zo dňa 27.3.2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného P. M. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 2T/96/2017 z 27.3.2019 bol obžalovaný P. M. uznaný vinným z prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti citovaného rozsudku.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti bol obžalovaný podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. a s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace, ktorého výkon mu bol za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. podmiennečne odložený podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní podal odvolanie obžalovaný P. M., a to tak proti výroku o vine, ako aj proti výroku o treste. Odvolanie obžalovaný následne zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 13.6.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 18.6.2019, a to nasledovne:

Vinu obžalovaného okresný súd primárne založil na výpovedi M. J., ktorá mala jednoznačne potvrdiť, že obžalovanému osobnú asistenciu neposkytovala a vzhľadom na uvedené jej obžalovaný nevyplácal žiadne finančné prostriedky. Výpoveď M. J. však nie je pravdivá. Motív nepravdivej výpovede M. J. uviedla vo svojej výpovedi svedkyňa C. E.. V skutočnosti išlo o iniciatívu jej brata C. J., ktorý v úmysle pomstiť sa C. E. a obžalovanému nahovoril M. J., aby nepravdivo vypovedala v neprospech obžalovaného. C. J. bol aj prítomný pri úkonoch trestného konania, ktorých sa zúčastňovala M. J., dokonca zasahoval do jej výpovede, aj keď nebol stranou trestného konania, pripomínal jej, čo má ešte povedať. M. J. tak vypovedala nielen o príspevku na osobnú asistenciu, ale aj o bráne, v úmysle privodiť obžalovanému aspoň nejaké trestné stíhanie. C. J. sa tiež pokúšal ovplyvniť výpoveď svedkyne J., čo menovaná svedka uviedla v rámci výpovede v prípravnom konaní.

V odôvodnení rozsudku okresný súd poukázal na to, že M. J. nevypovedala rozporuplne a tiež na zákonnú povinnosť svedka vypovedať pravdu, z čoho vyvodil prezumpciu pravdivosti výpovede M. J.. V tejto súvislosti je však potrebné poukázať na skutočnosť, že M. J. vypovedala iba jedenkrát, teda nemala ani možnosť vypovedať rozporne. Navyše počas výsluchu mala „pomoc“ v podobe svojho syna C. J.. Nemožno tiež súhlasiť s tým, že zo zákonnej povinnosti vypovedať pravdivo vyplýva predpoklad pravdivosti výpovede svedka. To, či je výpoveď svedka pravdivá alebo nepravdivá, je potrebné posudzovať samostatne a tiež vo vzťahu k ostatným vykonaným dôkazom a v prípade

pochybností o pravdivosti nemožno prezumovať pravdivosť výpovede, pretože tomu bráni zásada in dubio pro reo.

Obžalovaný poukazuje na dôkazy, ktoré pravdivosť výpovede M. J. vyvracajú. Jedná sa o výpovede svedkyň C. E., J. E., ako aj výpovede svedkyň J. a N.. Všetky svedkyne vypovedali v prospech obžalovaného, tiež v pozícii svedka, teda mali zákonnú povinnosť vypovedať pravdu. Svedkyne C. E. a J. E. vypovedali nezávisle od seba, nakoľko vypovedali v rôznom čase a na rôznych miestach (v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní), pričom potvrdili, že M. J. osobnú asistenciu vykonávala a obžalovaný jej vyplácal príspevky. Vzhľadom na uvedené sa ako menej dôveryhodná javí práve výpoveď M. J. a nie obhajoba obžalovaného.

K výpovedi svedkyne J. E., ktorá vypovedala v prospech obžalovaného, okresný súd konštatoval, že keďže sa zdržiavala v D. iba sporadicky, nemohla hodnoverne vypovedať o okolnostiach rozhodujúcich pre toto trestné konanie. V súvislosti s takýmto záverom okresného súdu je však potrebné zobrať do úvahy, že táto svedkyňa sa v rámci svojej výpovede nevyjadrovala neurčito, ani všeobecne. Výslovne uviedla, že vie o tom, že jej stará mama M. J. osobnú asistenciu skutočne vykonávala a obžalovaný jej za to vyplácal príspevok. Dokonca vypovedala, že bola priamym svedkom toho, ako sa stará mama M. J. obžalovaného pýtala, či už prišli peniaze z úradu. To, že v tom čase žila v J. a nie priamo v D., je skôr výhodou, pretože nebola zaťažená problémami v rodine a jej výpoveď je o to objektívnejšia a hodnovernejšia.

Pokiaľ ide o výpoveď svedkyne C. E., ktorá tiež vypovedala v prospech obžalovaného, okresný súd spochybnil jej výpoveď vzhľadom na nezrovnalosť v jej výpovedi. V jednej časti výpovede svedkyňa uviedla, že M. J. bola schopná vykonávať osobnú asistenciu a v inej časti výpovede sa zas vyjadrila, že lekári M. J. odporúčali nevykonávať ťažšie práce. Z kontextu výpovede tejto svedkyne však vyplýva, že M. J. napriek odporúčaniam lekárov bola aktívnou dôchodkyňou, ktorá nemala problém zasiať akúkoľvek prácu. Navyše osobná asistenciu spočívala v pomoci osobe ŤZP, čo neznamená, že by asistent vykonával namiesto osoby ŤZP všetky činnosti. Okresný súd vytkol aj ďalší nedostatok v rámci výpovede svedkyne C. E., keď podľa okresného súdu svedkyňa C. E. dostatočne zrozumiteľne nevyvetlila, v čom spočívala osobná asistenciu. S takýmto záverom okresného súdu nemožno súhlasiť. Svedkyňa C. E. dostatočne zrozumiteľne vysvetlila, v čom táto osobná asistenciu spočívala v prípade osobnej hygieny u obžalovaného. Obžalovaný si vedel umyť zuby, ale nevedel otvoriť pastu a vytlačiť ju na kefkú, obžalovaný sa vedel učešať, ale potreboval pripraviť hrebeň, vedel vykonať osobnú hygienu, potreboval len napríklad otvoriť dvere na záchode, pripraviť misu a toaletný papier. Svedkyňa vždy neuviedla konkrétne prípady, ale vyjadrila sa jednoznačne, že obžalovaný kvôli postihnutiu vyžadoval asistenciu pri týchto úkonoch, nie aby ich niekto vykonával za neho.

Obžalovaný osobnú asistenciu potreboval. Bez pomoci by nemohol fungovať, pretože v normálnom fungovaní mu bránili aj drobnosti. Napríklad potreboval pripraviť zubnú kefkú, vytlačiť pastu, bez toho si nemohol umyť zuby. Partnerka C. E. v tom čase pracovala. Nikto iný ako M. J. mu pomáhať nemohol a bez pomoci by nemohol normálne fungovať.

Podľa názoru okresného súdu pravdivosť výpovede M. J. má potvrdzovať aj výpis z jej zdravotnej dokumentácie. Zdravotná dokumentácia M. J. z roku 2011 obsahovala iba zápisy o liečení bežných chorôb, ktoré nebránia vykonávaniu osobnej asistencie. Ak okresný súd učinil opačný záver, urobil tak záver o odbornej otázke, ktorej riešenie prináleží znalcovi. Iba znalec môže na základe odborných vedomostí uviesť, či zápal hrtana a priedušnice, akútny vred dvanástnika, akútna infekcia dýchacích ciest, starecký zákal, primárna hypertenzia, svrbenie, ošial, bolesti chrbta a poruchy metabolizmu mohli sťažiť alebo vylúčiť vykonávanie osobnej asistencie. Inými slovami možno zdravotný stav M. J. zhodnotiť aj tak, že je množstvo ľudí, ktorí majú žalúdočný vred, počas roka majú zapálené hrdlo a kašľú, horšie vidia, majú vysoký tlak, bolí ich chrbát a majú horšie trávenie a napriek tomu sú riadne zaradení do pracovného procesu a vykonávajú normálnu prácu, nielen osobnú asistenciu.

Okresný súd sa v odôvodnení rozsudku vyjadril aj k fotodokumentácii predloženej obžalovaným na hlavnom pojednávaní. Podľa názoru súdu tieto fotografie nevypovedajú nič o zdravotnom stave svedkyne M. J., pretože zachytávajú iba zlomok z jej každodenného života. Aj z tohto zlomku však možno vidieť, že ani chronické ochorenie vyplývajúce zo zdravotnej dokumentácie (boľavý chrbát, horší zrak, vred, vysoký tlak) nebránili M. J. vo výkone fyzicky náročnej práce, pričom výkon osobnej asistencie bol výrazne menej fyzicky náročný.

V odôvodnení rozsudku okresný súd tiež poukázal na výpisy z účtu obžalovaného, podľa ktorých obžalovaný v rozhodnom období nevyberal dosť hotovosti na to, aby mohol vyplácať M. J. príspevok na osobnú asistenciu. Obžalovaný však ako profesionálny vojak mal v čase aktívnej služby dostatočný príjem a neskôr slušný výsluhový dôchodok. To, že v roku 2011 nevyberal z účtu dostatok hotovosti, ešte neznamená, že nedisponoval hotovosťou potrebnou na vyplácanie osobného asistenta.

Z vyššie uvedených dôvodov obžalovaný navrhuje, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. spod obžaloby oslobodí z dôvodu podľa § 285 písm. a) Tr. por.

K odvolaniu obžalovaného sa prokurátor vyjadril písomne podaním zo dňa 18.7.2019, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 19.7.2019. Prokurátor považuje odvolacie námietky obžalovaného za neopodstatnené.

Podľa názoru prokurátora okresný súd v odôvodnení odsudzujúceho rozsudku dostatočne zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré považoval výpoveď svedkyne C. J. za vierohodnú. Aj podľa neho nie je dôvod menovanej svedkyne neveriť len preto, že podľa obžalovaného jej výpoveď mala byť motivovaná pomstou obžalovanému a C. E.. Takýto motív v konaní menovanej svedkyne sa dokazovaním jednoznačne nepotvrdil. Pomstu zo strany C. E. uvádzali len obžalovaný a C. E.. Pravdivosť výpovede svedkyne C. J. je podporená aj ďalšími dôkazmi - výpisom zo zdravotnej dokumentácie a výpisom z účtu obžalovaného. Ako uviedol už v rámci záverečnej reči na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, obžalovanému boli peňažné príspevky z titulu poskytnutej osobnej asistencie poukazované Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš na jeho jediný účet v banke. Z výpisov z tohto účtu za obdobie január 2011 až október 2011 vyplýva, že obžalovaný len v jednom prípade vybral cez bankomat čiastku prevyšujúcu výšku mesačného príspevku na osobnú asistenciu, a to 24.10.2011 sumu 200,-Eur. V ostatných prípadoch výberov peňazí cez bankomat to boli čiastky 20,- Eur, 30,- Eur, resp. 100,- Eur. Pokiaľ za žalované obdobie bolo na účet obžalovaného poukázaných na osobnú asistenciu Úradom celkom 1.446,54 Eur, tak za obdobie od februára 2011 do októbra 2011 obžalovaný prostredníctvom bankomatu vybral sumu celkom 730,- Eur. Z výpisu z účtu okrem iného vyplýva, že obžalovaný výdaje uhrádzal prostredníctvom bankomatovej karty, resp. trvalým príkazom, hotovosť z účtu vyberal výlučne len prostredníctvom bankomatu. Vzhľadom k týmto zisteniam z účtu obžalovaného je tvrdenie obžalovaného, ako aj jeho priateľky C. E. k spôsobu poukazovania príspevku na osobnú asistenciu C. J. nepravdivé, čo potvrdzuje podozrenie, že obžalovaný žiadne peniaze z titulu osobnej asistencie C. J. nevyplácal, ale tieto si ponechal a neoprávnene použil pre vlastnú potrebu. K uvedenému obžalovaný v odvolaní argumentuje, že v minulosti bol profesionálnym vojakom a počas aktívnej služby mal dostatočný služobný príjem a neskôr aj výsluhový dôchodok, takže v roku 2011 disponoval dostatočnou hotovosťou na vyplácanie osobného asistenta. Uvedená argumentácia obžalovaného je však v rozpore s výpoveďou svedkyne priateľky obžalovaného C. E., ktorá k otázke vyplácania peňažného príspevku uviedla, že peniaze na tento účel sa vyberali z účtu obžalovaného a vyberali sa prostredníctvom bankomatu. Vzhľadom na zdravotný stav C. J., ale aj jej vysoký vek, bolo málo pravdepodobné, aby dennodenne, tak ako to obžalovaný uvádzal v mesačných výkazoch, C. J. vykonávala tam uvedené pracovné činnosti, a to aj počas dní pracovného voľna a pokoja, či sviatkov a v neskorých poobedňajších hodinách, keď bola s obžalovaným doma jeho priateľka C. E..

Stotožňuje sa s názorom okresného súdu, že obžalovaným predložené 3 fotografie, na ktorých je zachytená C. J. pri aktívnej pracovnej činnosti, sami o sebe nepopierajú záver o jej nepriaznivom zdravotnom stave. Navyše nebol predložený jednoznačný a presvedčivý dôkaz o tom, že tieto fotografie boli vyhotovené v inkriminovanom období. Súhlasí s konštatovaním okresného súdu, že pokiaľ by tomu tak aj bolo, na fotografiách zachytená aktivita svedkyne nevyklučuje jej zdravotné problémy, ktorými v sledovanom období trpela.

Ak obžalovaný poukazuje na to, že vzhľadom na zdravotné problémy, akými C. J. trpela, tak tieto neboli takého charakteru, aby nemohla vykonávať osobnú asistenciu a zároveň obžalovaný poukázal na množstvo ľudí, ktorí majú vysoký vek, horšie vidia, kašľú, či majú žalúdočný vred a sú riadne zaradení do pracovného procesu, s tým sa dá súhlasiť, ale len potiaľ, pokiaľ takí ľudia nemajú 74 rokov. Je úplne prirodzené, že obžalovaným popísané ochorenia sa inak prejavujú u človeka v aktívnom pracovnom veku, ako u človeka - dôchodcu na začiatku jeho životnej etapy tzv. neskorej staroby.

Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby krajský súd odvolanie obžalovaného postupom podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným P. M. nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného P. M. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného P. M. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný P. M. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí riadne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Skutočnosť, že obžalovaný P. M. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný P. M. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietať a spochybňoval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval za jeho pohľad za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného P. M., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí

ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný P. M. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutku, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný P. M. spáchal žalovaný skutok subvenčného podvodu. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný P. M. spáchal žalovaný skutok subvenčného podvodu v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný P. M. je zo spáchania skutku primárne usvedčovaný výpoveďou svedkyne C. J., ktorá poprela, že by obžalovanému poskytovala osobnú asistenciu a obžalovaný jej za to vyplácal príspevok poskytovaný mu Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš. Aj krajský súd totožne so záverom súdu prvého stupňa považuje výpoveď tejto svedkyne za pravdivú a hodnovernú. Svedkyňa v rámci svojej výpovede podrobne a dôveryhodne vysvetlila okolnosti, za ktorých došlo k podpisu listín, ktoré boli podkladom pre vyplácanie príspevku obžalovanému Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši na osobnú asistenciu. Súčasne svedkyňa potvrdila, že obžalovaný z dôvodu zdravotných problémov síce potreboval pomoc, o obžalovaného sa však starala jeho partnerka C. E., ktorá s ním žila v spoločnej domácnosti a ktorá je jej dcérou. Výpoveď svedkyne C. J. nie je jediným dôkazom, ktorý obžalovaného usvedčuje zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. Na hlavnom pojednávaní boli vykonané ďalšie dôkazy a z dokazovania na hlavnom pojednávaní vyplynuli ďalšie skutočnosti, ktoré vyznievajú v prospech tvrdení svedkyne C. J..

Obžalovaný P. M. vypovedal, že všetky peniaze dostával na účet a takmer všetky výdavky realizoval z účtu. Za osobnú asistenciu C. J. platil v hotovosti, keď hotovosť nemal, tak si potrebnú sumu v hotovosti vybral z účtu. Ohľadne platenia C. J. za osobnú asistenciu, partnerka obžalovaného C. E. totožne s obžalovaným uviedla, že peniaze na výplatu za osobnú asistenciu pre C. J. obžalovanému vyberala z účtu, keď boli v meste, alebo aj sám obžalovaný si vybral peniaze z bankomatu. Uvedené tvrdenia tak obžalovaného, ako aj C. E. ohľadne vyplácania C. J. za osobnú asistenciu však nekorešponujú s objektívnymi zisteniami ohľadne finančných transakcií na účte obžalovaného za sledované obdobie, ako na to aj opätovne správne poukázal prokurátor v rámci vyjadrenia k odvolaniu obžalovaného.

Obžalovanému boli peňažné príspevky z titulu poskytnutej osobnej asistencie poukazované Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš na jeho jediný účet v banke. Z výpisov z tohto účtu za obdobie január 2011 až október 2011 vyplýva, že obžalovaný len v jednom prípade vybral cez bankomat čiastku prevyšujúcu výšku mesačného príspevku na osobnú asistenciu, a to 24.10.2011 sumu 200,- Eur. V ostatných prípadoch výberov peňazí cez bankomat to boli čiastky 20,- Eur, 30,- Eur, resp. 100,- Eur. Pokiaľ za žalované obdobie bolo na účet obžalovaného poukázaných na osobnú asistenciu Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš celkom 1.446,54 Eur, tak za obdobie od februára 2011 do októbra 2011 obžalovaný prostredníctvom bankomatu vybral sumu celkom 730,- Eur. Z výpisu z účtu okrem iného vyplýva, že obžalovaný výdaje uhradzoval prostredníctvom bankomatovej karty, resp. trvalým príkazom, hotovosť z účtu vyberal výlučne len prostredníctvom bankomatu. Vzhľadom k týmto zisteniam z účtu obžalovaného je tvrdenie obžalovaného, ako aj jeho priateľky C. E. o vyplácaní príspevku na osobnú asistenciu C. J. v hotovosti nepravdivé, teda obžalovaný žiadne peniaze z titulu osobnej asistencie C. J. nevyplácal, ale tieto si ponechal a neoprávnene použil pre vlastnú potrebu.

K uvedenému obžalovaný v odvolaní síce argumentuje, že v minulosti bol profesionálnym vojakom a počas aktívnej služby mal dostatočný služobný príjem a neskôr aj výsluhový dôchodok, takže v roku 2011 disponoval dostatočnou hotovosťou na vyplácanie osobného asistenta. Správne však aj prokurátor v rámci vyjadrenia k odvolaniu poznamenal, že takáto obhajoba obžalovaného je v rozpore s výpoveďou svedkyne partnerky obžalovaného C. E., ktorá k otázke vyplácania peňažného príspevku C. J. uviedla, že peniaze na tento účel sa vyberali z účtu obžalovaného a vyberali sa prostredníctvom bankomatu.

Z písomných prehľadov úkonov osobnej asistencie, ktoré mala C. J. vykonávať v prospech obžalovaného a ktoré boli predkladané Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši vyplýva, že tieto úkony boli vykazované len formálne. Je nereálne, aby v zmysle predložených výkazov

každý mesiac v rovnaký deň v mesiaci osobný asistent v presne určené hodiny vykonával rovnakú činnosť, napr. každého dvadsiateho druhého v mesiaci v období od januára 2011 do októbra 2011 v čase od 14.00 hod. do 16.00 hod. osobný asistent vykonával žehlenie, resp. dvadsiateho siedmeho v mesiaci v čase od 18.00 hod. do 20.00 hod. sa realizovala kultúrna činnosť.

Podľa predkladaných výkazov mala C. J. každodenne poskytovať osobnú asistenciu okrem iného aj pri osobnej hygiene obžalovaného. V tejto súvislosti z výpovede partnerky obžalovaného C. E. vyplynulo, že obžalovaný si napriek svojmu postihnutiu sám dokázal otvoriť a zatvoriť zubnú pastu, vytlačiť ju, naniesť ju na kefku, vytlačiť penu na holenie, zobrať hrebeň, učesať sa, umyť si zuby, teda sám sa dokázal o seba postarať po hygienickej stránke. Tvrdenie C. E., že osobná asistenciu C. J. obžalovanému pri osobnej hygiene spočívala v tom, že C. J. pred osobnou hygienou nachystala obžalovanému uterák, kefku, hrebeň, mydlo, osušku, teda všetko veci, ktoré sú spravidla v blízkosti umývadla, je nepresvedčivé a ťažko uveriteľné. Vzhľadom na popísané schopnosti obžalovaného v súvislosti s jeho osobnou hygienou, je súčasne len ťažko uveriteľné, že C. J. by vykonávala v rámci osobnej asistencie obžalovanému úkony súvisiace s osobnou hygienou aj počas dní pracovného voľna a pokoja, keď s obžalovaným bola počas celého dňa v spoločnej domácnosti prítomná jeho partnerka C. E..

V kontexte dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní potom aj krajský súd totožne s okresným súdom dospel k záveru o nehodnovernosti výpovedí svedkýň C. E. a J. E., ktoré vypovedali v prospech obžalovaného. C. E. je partnerkou obžalovaného, J. E. je dcérou partnerky obžalovaného C. E., teda u týchto osôb existuje dôvod vzhľadom na ich pomer k obžalovanému vypovedať účelovo nepravdivo v jeho prospech.

Okresný súd správnym hodnotením vykonaných dôkazov a na základe správnych úvah tak, ako uvedené podrobne vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, mal správne za preukázané spáchanie žalovaného skutku obžalovaným P. M.. Aj keď obžalovaný vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav nebol schopný samostatne fungovať, potrebnú pomoc mu v skutočnosti poskytovala jeho partnerka C. E., ako o uvedenom vypovedala C. J. a nie samotná C. J., ako to obžalovaný nepravdivo vykazoval vo vzťahu k Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny v Liptovskom Mikuláši. Vykonaným dokazovaním teda nebolo preukázané účelové konanie C. J. v neprospech obžalovaného v snahe privodiť mu trestné stíhanie, ako to na svoju obhajobu uvádzal obžalovaný.

Je však nutné prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že bez odborného posúdenia nemohol okresný súd učiť spoľahlivý záver o neschopnosti výkonu osobnej asistencie C. J. vzhľadom na jej zistený zdravotný stav. Ak by však aj zistené diagnózy dovoľovali C. J. vykonávať osobnú asistenciu obžalovanému v rozsahu ako tento obžalovaný deklaroval, uvedené nič nemení na závere o spáchaní skutku obžalovaným, nakoľko vina obžalovaného bola spoľahlivo preukázaná ostatnými vykonanými dôkazmi, ako uvedené vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku a z vyššie uvedených úvah krajského súdu.

Odkazujúc v ostatnom na správne dôvody rozsudku okresného súdu, keď súd vo vzťahu ku skutkovým zisteniam dôsledne vyhodnotil dôkaznú situáciu, s ktorými dôvodmi sa odvolací súd stotožňuje, správne a zákonne postupoval okresný súd, keď protiprávne konanie obžalovaného P. M., ktoré vyplynulo z dokazovania na hlavnom pojednávaní, právne posúdil ako prečin subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. Uvedené právne posúdenie protiprávneho konania obžalovaného P. M. zodpovedá stavu vecí, ako aj všetkým zákonným hľadiskám, na ktoré musel okresný súd prihliadať. Okresný súd pritom v odôvodnení napadnutého rozsudku správne a logicky zdôvodnil právne posúdenie skutku práve ako prečinu subvenčného podvodu podľa § 225 ods. 1 Tr. zák. V súvislosti s takouto právnou kvalifikáciou protiprávneho konania obžalovaného aj krajský súd dáva do pozornosti, že v danom prípade nie je podstatným, že obžalovaný vzhľadom na svoj nepriaznivý zdravotný stav mal nárok na osobnú asistenciu. Podstata protiprávneho konania obžalovaného spočívala v tom, že obžalovanému boli Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Liptovský Mikuláš poskytované príspevky na osobnú asistenciu, ktorú mu mala podľa obžalovaným predkladaných výkazov poskytovať C. J., hoci C. J. obžalovanému v skutočnosti žiadnu osobnú asistenciu nevykonávala.

Pokiaľ okresný súd odmietol dôkazný návrh obžalovaného spočívajúci v písomoznaleckom skúmaní podpisov osoby C. J. na výkazoch, ani v tomto smere krajský súd nezistil nesprávnosť, či nezákonnosť v takomto postupe prvostupňového súdu. Navyiac, prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku

svoje rozhodnutie podrobne a presvedčivo zdôvodnil, preto krajský súd v tomto smere v podrobnostiach odkazuje na dôvody uvádzané okresným súdom (str. 8 odôvodnenia napadnutého rozsudku). V tejto súvislosti krajský súd na doplnenie tiež odkazuje na výpoveď svedkyne W. E. z prípravného konania.

V súvislosti s odmietnutím dôkazného návrhu obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné:

Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Vo vzťahu k výroku o treste za zistené zavinenie odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd aj v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne právne závery. Svoje rozhodnutie v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. aj náležite odôvodnil a dostatočne vysvetlil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona pri určení trestu.

Pri určení druhu a výmery trestu obžalovanému P. M. okresný súd sa v súlade so zásadami ukladania trestu v odôvodnení rozsudku vyrovnal najmä s kritériami uvedenými v § 34 ods. 1 a 4 Tr. zák., teda prihliadal na záujmy spoločnosti a obžalovaného, na skutočnosti týkajúce sa spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavinenia, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na pomery a možnosti nápravy obžalovaného. Okresný súd správne u obžalovaného zistil jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., pri absencii akejkoľvek priťažujúcej okolnosti. Okresný súd v konečnom dôsledku správne a v súlade so zákonom obžalovanému ukladal mimoriadne znížený trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby s použitím § 39 ods. 1 Tr. zák. z dôvodov podrobne uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorými sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje. Nakoľko v prípade obžalovaného sa jedná o doposiaľ netrestanú osobu, ktorá tak pred spáchaním skutku, ako aj doposiaľ vedie riadny život, bolo plne na mieste za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne odložiť a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určiť skúšobnú dobu na dolnej hranici zákonom určenej výmery na 1 (jeden) rok. Majúc na zreteli účel trestu, keď trest plní predovšetkým funkciu ochrany spoločnosti, individuálnej a generálnej prevencie, aj krajský súd pri zohľadnení všetkých zákonných hľadísk považuje takto obžalovanému uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 1 (jeden) rok za zákonný a spravodlivý.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.